

ს. ა. კოჭლავაძე

№ 2 (1420) იანვარი 1974

სიანჭო

გამოცემის 51-ე წელი შანი 20 კპ.

— ამ სიუჟეტს აქ რა უნდა? ავი და ხახვი უფე ნაგებარეთო?
— ისენი, ბატონო, ახლი მოძინადრეუებია!

— რას გვეყვით საზოგადოებრივი ტრანსპორტის მუშაობაზე?
— გელევიზიიდან თუ ხარ, აი, ასე გადამიღე სურათი!

თბილისმა ეს-ესაა გაიღვიძა. ჯერ კიდევ ბინდებულა. ფეხით მოსიარულეებმა ავტობუსმა სწრაფად ჩაყლაპა და მგზავრებად გადაამუშავა. მოქალაქეები, თითქოს რაღაც რიტუალს ასრულებენო, მიდიან საბილეთო კასეტთან, აგდებენ შაურისანს, ხევენ ბილეთს და შემდეგ მომდურავებივით სხდებიან ერთიმეორის პირისპირ. თბილ ლოგინს ნატამალი სიხალისეც არ გამოუტანებია მათთვის.

— დილა მშვიდობისა, მეგობრებო, ძვირფასებო, თბილისელებო! — ჩასძახის მიკროფონს მძლოლი, — გისურვებთ ბედნიერ დღეს, ჩვენი მარშრუტი ნომერი პირველია, ანუ ტექნიკის სახლი, დიღმის მასივი. ენაწყლიანობს მძლოლი, ინფორმაციის გარეშე არ ტოვებს არც ერთ მნიშვნელოვან პუნქტს.

„ეს აფთიაქია, უკვდავების წამალსაც კი იშვით აქ, მაგრამ ბამბასა და წურბლებზე ბოდიშო!..“ „ეს კი საკონდიტრო მალაზიაა. თუ ერთხელ მაინც იგემეთ აქაური ნამცხვარი, გათავდა, მთელ თქვენს ჯამაგირს აქ დატოვებთ!..“ „აი, უნივერსალი! ჩემი სახელით მიდიო და დახლის ქვემოდან გაუჩინარს გაგიჩენენ!“

მხიარულება უბილეთოდ შემოდის ავტობუსის სალო-

ნში. მგზავრთა განწყობილების სკალაზე მალა იწევს სინდიუსის დონე. ადამიანები ერთმანეთს ძველი ნაცობებივით უღიმიან, ადგილს უთმობენ მოხუცებსა და მანდილოსნებს, თავაზიანობა ზეიმობს, თქვენც იზეიმეთ, თბილისელებო! დროა ჩამოხსნათ აბრა წარწერით:

ბარი მებრეველი

„გადავაქციეთ თბილისი მაღალი კულტურის ქალაქად! თუმცა ჯერ მოითმინეთ, რადგან ეს ყველაფერი მომავლის საქმეა, ჯერჯერობით კი...“

— ეეე! — ჩასძახის მიკროფონს მძლოლი, — სად მიძვრები? ხომ იცი, ვერ დამემალები, აქედან ყველაფერს ვხედავ, აიღე ბილეთი! ავტობუსში ტევა არ არის. ადგილები უფრო ძლიერებს, უფრო სწრაფებს და უფრო მოხერხებულებს დაუკავებიათ.

— რას გავს ეს! წინ თავისუფლებაა, უკნიდან გამოიწიეთ! — გუგუნებს რუპორი.

— მერე, რითაა ცუდი თავისუფლება რომაა? — უკვირს ხანშესულ მამაკაცს.

— ჩასვლისას ბილეთები მაჩვენეთ! — არ ცხრება მძლოლი.

— აბა, მოსკოვში თუ იმგზავრებს ვინმე უბილეთოდ?! — სევდანარევი ამბობს სათვალისანი მამაკაცი.

— ნუთუ დაბალი კულტურის ბრალია? — კითხვას სვამს მაღალი მამაკაცი.

— რა ვიცი, ფულების ფანტავში კი პირველები ვართ და... — არ ამთავრებს სათქმელს ლოყებლავლავა და დიდულავაშებიანი.

— რატომ გაჩერებებს არ აცხადებს, ჩემს სამსახურს უკვე დიდი ხანია გავცილი! გააჩერე, გააჩერე! — კვირის ძვირფასად ჩაცმული ქალი, რომელიც სათოფეზე არ გაკარებია საბილეთო კასეტს.

იმ დღეს სახალხო კონტროლის საქალაქო კომიტეტმა გამოავლინა სავალალო ფაქტი: პირველი მარშრუტით იმგზავრა რვა ათას ექვსას თორმეტმა კაცმა, მათ შორის ბილეთი შეიძინა მხოლოდ ოთხი ათას შვიდას ოთხმოცდაცხრა კაცმა.

თავი არ გამოგვეყოფა ვაი, სირცხვილო!

— ბატონო ტურისტონ! გთხოვთ, თორიდე სიტყვით, გაგვიზიაროთ თქვენი შთაბეჭდილება მიმდინარე იუბილეს შესახებ!..

— დიდი ხანია, ვოცნებობდი კავკასიაში ჩამოსვლაზე... მომეწონა თქვენი შესანიშნავი, სტუმართმოყვარე ხალხი. თქვენებური ცვრიანი მწვადის გემო, ალბათ, საფლავშიაც თან ჩამყვება!.. არაფერს ვამბობ კახურ ლეინოზე, გურული წესით შემწვარ კეცის წიწილებზე, იმერულ ტყემალსა და მეგრულ სიმინდის პიურეზე...

— ააა! თქვენ მხედველობაში გაქვთ ღომი, არა?

— იეს! იეს!.. ღომი და სიულგუხი. შესანიშნავია, უგემრიელესი!.. მე მინდა, ქებით მოვიხსენიო „იმერეთის“, „ინტურისტის“, „ივერიის“, „სამადლოსა“ და სხვა რესტორნების მომსახურე პერსონალის შესანიშნავი მასპინძლობა!.. მე თან მიმაქვს სამშობლოში ხინკალისა და ელარჯის რეცეპტი, რითაც, ვფიქრობ, ფასდაუდებელ სამსახურს გაუწევ ჩემი ქვეყნის კულინარიის სპეციალისტებს...

— ეეე... რა თქმა უნდა, მაგრამ... მგონი, ცოტა გადავუხვიეთ... თუ შეიძლება, იუბილეს გარშემო...

— დიახ... ერთი სიტყვით, შესანიშნავი პოეტი გყოლიათ... ბოდიში, რა გვარია?.. ააა, გამახსენდა, გამახსენდა!.. წუხელ გადავიკითხე მისი ნაწარმოებების ინგლისური თარგმანი და დავრწმუნდი, რომ იგი... პოეტი ყოფილა. უნდა გამოგიტყდეთ, რომ მანამდე რომანისტი მეგონა. ახლა კი დაგემშვიდობებით. მოგეხსენებათ, ხვალ მივემგზავრები, ამიტომ, მინდა, ვისარგებლო დარჩენილი დროით და ვეწვიო მცხეთას. ამბობენ, იქ შესანიშნავი რესტორნებიაო. რაო? ჯვარი და სვეტიცხოველიც იქვეა?.. თუ დრო დამრჩა, ვინახულე.

— გმადლობთ, ბატონო ტურისტონ! იმედია, კვლავაც გვეწვევით! გულ ბაი!

— რომელმა ჩამიშალეთ წლიური გეგმა?!

ნ. ხ. ბ. ფირსცხალავასი

— მამიკო, ჭიკა!..

მკითხველს

— ო, გამარჯობა შენი, რამდენი ხანია შენი ნახვა მინდა.

— რა იყო?

— კაცო, ის შენი ცოლის დედაშვილი რომ არის... ინსტიტუტში კათედრაზე.

— ჰო...

— იმ დალოცვილიშვილმა, ხომ მოაწყო შარშან კუკურის დებილი გოგო იმდენად.

— კი.

— მერე, იმ შესანიშნავმა კაცმა, ხომ არ უთხრა შალიკოს კრეტინ ბიჭს უარი და ხომ დასვა უგამოცდოდ ინსტიტუტში, ამდენად...

— კი.

— მერე, ხომ გადმოიყვანა ერთი ქალაქიდან მეორეში და სამი კურსით წინ დასვა გოდერძის შტერი ბიჭი, ამდენად...

— კი...

— ჰოდა, იმ დალოცვილმა, მოაწუოს ახლა ჩემი ბიჭი ინსტიტუტში, ამდენად...

— შენ თუ ძმა ხარ, ჭურში ხომ არ ზიხარ, ის კაცი რამდენი ხანია ზის იმდენით...

— რამდენით, კაცო?

— 12 წლით.

მერაბ ბარაძე

ჩილემი გრძელდება ბარბაროსული რეპრესიები მათ წინააღმდეგ, ვინც უმნიშვნელო უკმაყოფილებას გამოთქვას არსებული რეჟიმისადმი.
გაზეთებიდან

— მოგესმაროთ, სერ?
— არა, ამ გვირთს მე თვითონ ავიგან!

გეგლილი სამყარო

ძალეების რესტორანი

ნიუ-იორკში გაიხსნა ფეშენებელური რესტორანი, სადაც ყველაზე ჭირვეული მომხმარებლის გემოვნებასაც კი ითვალისწინებენ: თეთრ შარვლებსა და მაროკანულ პერანგებში გამოწყობილი მიმტანები ერთნაირი თავაზიანობით გადავზობენ ბიფშტექსს, ხენდროს ნაყინს, შებრაწულ კიბოებს, კოქტეილსა და ნერწყვისმომგვრელ ძვლებს. ეს არის მთელს ამერიკაში ერთადერთი რესტორანი, რომელიც მილიონერთა ძაღლებს ემსახურება. როგორც მოხდენილად შენიშნავს გაზეთი „შტერნი“, ნიუ-იორკში, სადაც ყველაზე მეტი უმუშევარი და გულისამრევი ქობმახებია, კიდევ ერთი ატრაქციონი გაიხსნაო.

ჭორო

— ჩვენს ქალაქში ბინის პრობლემა არ არსებობს! — განაცხადა ინგლისის ერთ-ერთი პატარა ქალაქის მერმა, — ამ ჭორს უბინაობები ავრცელებენ!

არისტოკრატიული ქრონიკიდან

კპირას, ხუთ საათზე, თავის ვილაში ლედი მარფი იხდის დაბადების 18 წლისთავს.

პატივცემული ლედი მარფი 57 წელია, რაც ჩვენს ქალაქში ცხოვრობს.

ქირომანტია ძალეებისათვის

ინგლისელმა მისს ბრამლეტმა ახალ ბიზნესს მიჰყო ხელი — ძაღლების მკითხავი გახდა. იგი ისე ოსტატურად მარჩიელობს თათებზე ლეკვების ხასიათსა და მომავალზე, რომ მის კართან შეძლებული ძაღლის პატრონების რიგი დგას.

ახირებული დიასახლისი

სბრეცხის მანქანების მწარმოებელმა შვედურმა ფირმამ უცნაური ხასიათის საჩივარი მიიღო: ერთ-ერთი დიასახლისი საყვედურობდა, მანქანას არასოდეს არაფერი უფუჭდება და, ამის გამო, მეზობლებთან ამ თემაზე საუბრის ბედნიერებას მოკლებული ვარო. ფირმამ გაითვალისწინა დიასახლისის თხოვნა და, საზღაურის გადახდევინების შემდეგ, მანქანის კონსტრუქციაში შესწორება შეიტანა: ახლა სარეცხის მანქანა ხშირად ფუჭდება და დიასახლისიც კმაყოფილია.

საქართველოს
ბიბლიოთეკა
№ 76137

